

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. április 8-án.

Kezdő ének: 1. zsoltár 1. verse

Főének: 478. dicséret mind a 6 verse

Ének prédikáció előtt: 1. zsoltár 2. verse

Textus: Második korinthusi levél 7. rész 10-11. verse: „Az Isten szerinti szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez. Mert éppen az, hogy Isten szerint szomorodtatok meg, mekkora buzgóságot keltett bennetek, sőt mentegetőzést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyódást, sőt ragaszkodást, sőt a vétkes megbüntetését!”

Kedves Testvéreim!

Senki nem szereti a szomorúságot. Hogyha a szót meghalljuk, már akkor olyan érzés vesz erőt rajtunk, amivel nem nagyon tudunk mit kezdeni. Összefügg ez az érzés mindazzal, amit elveszítünk, ami már nem lehet a mienk, vagy éppen azzal, amit elrontottunk, elhibáztunk, és úgy érezzük, hogy nem tudjuk jóvá tenni. Ugyanígy szomorúak vagyunk, amikor valaki más tesz nekünk olyat, ami fáj, vagy amit nem értünk, miért történt. Ugyanakkor még egy érzéstípust ide tudunk sorolni. Azt, amikor nem konkrét esemény okoz fájdalmat, hanem azok a folyamatok, amik körülvesznek minket. Amikor elkezdjük megvizsgálni a társadalmunk életét, de nyugodtan mondhatom, hogy valamennyi ország társadalmának az életét, és eljutunk oda, hogy semmi jó nincsen, nem látunk semmi pozitívumot. Minden elromlott, minden tönkrement. Nem maradt semmi abból a szép és jó világból, amit a teremtéskor a Mindenható ránk bízott.

Pál apostol is ebben a felolvasott szakaszban szomorúságról beszél. Azonban különbséget tesz két típus között. Világ szerinti szomorúság és Isten szerinti szomorúság között. Mi a különbség? Nagyon egyszerűen azt mondhatom, hogy a következmény. Míg a világ szerinti szomorúság egyre mélyebb és egyre jobban lehúzó, addig az Isten szerinti szomorúság arra indít, hogy megoldjam az életemet, hogy meglássam, nem reménytelen a helyzet, csak Jézus Krisztus nélkül reménytelen. Vele együtt van reménység.

A világ szerinti szomorúság csak a diagnózisig jut el. Kimondjuk, hogy mennyire rossz itt minden, milyen tragikus itt minden, aztán megállunk. Kezdjen ezzel a ténnyel mindenki azt, amit akar. Az Isten szerinti szomorúság viszont mindig előre tekint. Nem azt nézi, hogy mi a tény, hanem azt, hogy mi a megoldás. Az előző hasonlatot használva nem csak a diagnózisig jut el, hanem már a terápián gondolkodik. Aki a világ szerinti szomorúságig jut el, az olyan, mint az orvos, aki megállapítja, hogy a beteg menthetetlen, és nem tesz érte semmit. Aki azonban Isten szerint szomorodik meg, az azt látja, hogy emberileg nézve ugyan menthetetlen a beteg, de Istennél még minden lehetséges.

Kedves Testvéreim! Engem is nagyon mélyen megérintett ez a felolvasott szakasz. Belegondoltam abba, hogy mennyi, de mennyi esetben maradok meg a világ szerinti szomorúság szintjén. Igen sokszor csak felsorolom azt, hogy a körülöttem élőknel, vagy az egyházunkban mennyi nehézséggel küzdünk. Mindezt azonban nem viszem Isten elé imádságban. Nem mondom el neki, hogy én ugyan nem látom a megoldást, de Őnála biztosan készen van. Húsvét után, amikor a lelki újjászületés kerül a középpontba, akkor ennek a hétköznapi, a gyakorlati oldalát is meg kell ragadnunk. Soha ne veszítsük el a reménységünket abban, hogy Isten képes még a legrosszabbnak látszó helyzetből is valami jót kihozni. Legyen a megszorodásunk Isten szerinti szomorúság.

Pál apostol ugyanis leírta, hogy ennek milyen elemei, milyen összetevői vannak. Az egyik ilyen eleme a buzgóság, amikor valami nagyon fontos a számunkra, és minél előbb meg akarjuk tenni. Ahhoz tudom hasonlítani, mint amikor valami nagyon jó dolog ér minket, és már alig várjuk, hogy megoszthassuk valakivel. Ilyenkor ez a buzgóság van bennünk. Sietni akarunk. Tovább akarunk lépni, semmiképpen nem akarunk egy helyben maradni.

Milyen jó lenne, hogyha ez a buzgóság Isten irányában is meg lenne bennünk. A korinthusi gyülekezetben ugyanis érezték, hogy nem sikerült Isten útján járniuk. Nem sikerült mindenben Krisztust követniük. Ez a szomorúság pedig arra indította őket, hogy minél előbb visszatáljanak a megfelelő útra. Jó sok évvel ezelőtt történt, amikor még nem ismertem eléggé a várost, hogy elindultam gyalogosan a tatai vasútállomásra. Az egyik helyen letértem a főútvonalról, mondván, hogy erre majd rövidíteni fogok. Igen, de az utca nem abba az irányba vezetett, mint gondoltam. Így aztán elkezdtem futni, hogy minél előbb visszatérjek a főútra, hogy emiatt a kitérő miatt ne késsem le a vonatot. Bennem is ott volt a buzgóság. Ez a buzgóság pedig arra indít minket, hogy minél előbb visszatérjünk arra az útra, amin Jézus Krisztus, a mi Megváltónk szeretne vezetni és segíteni minket!

A buzgóság mellett az Isten szerinti megszorodás eleme a mentegetőzés is. Az a pillanat, amikor rájövök, hogy valamit elrontottunk, de bebizonyítom, hogy én abban ártatlan vagyok. A korinthusi gyülekezet nem mindegyik tagja volt vétkes, de mindegyik tagja szomorú lett. Akik pedig úgy érezték, hogy ártatlanok abban az ügyben, elkezdtek felsorolni a védelmükre mindazt, amit tudtak.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. április 8-án.

Ha a Biblia eredeti értelmét meg akarjuk itt ragadni, akkor azt mondhatom, hogy az ügyvéd szerepébe álltak bele. Pál apostol volt az ügyész, aki korábbi levelében elmondta, hogy mennyi mindent elrontott a gyülekezet. A megszorodott gyülekezeti tagok, akik Isten szerinti szomorúságban voltak, felsorolták védelmükre mindazt, amit csak tudtak.

Tudom, hogy ez így első hallásra furcsának tűnik. Ugyan mit tudunk felhozni a mentségünkre Isten előtt? Ugyan mivel tudjuk igazolni a saját ártatlanságunkat? Nyugodtan mondom, hogy semmivel. Pál apostol azonban egészen más környezetbe helyezi ezt a kérdést. Itt nem rólam, mint egyénről van szó, hanem rólunk, mint gyülekezetéről. A gyülekezet egésze pedig nem tért le a jó útról, ezért tudnak a mentségükre felhozni érveket.

Sőt, a védekezésnek van egy nagyon fontos részlete. Számot tudunk adni arról, ami bennünk van. Isten szerint megszorodni ugyanis azt jelenti, mint amikor tisztázzuk a dolgokat. Különválogatjuk azt, ami helytelen volt, emiatt szomorkodunk, de ugyanakkor látjuk a jót is, amivel védekezni tudunk. Nagyon kisgyerek voltam még, amikor az utcánkban élt egy idős néni. Szerettem hozzá átvágni, csak úgy ott lenni, beszélgetni vele, jó volt a kisugárzása. Nem sok mindenre emlékszem vele kapcsolatban, de egy olyan kép megragadt bennem, amikor kiöntött egy nagy papírzacskóból babot, és azt mondta, hogy válogassam szét a tarkát, meg a fehérét. Emlékszem mind a mai napig arra az érzésre, hogy mennyire figyeltem, nehogy elrontsam a válogatást. A korinthusi gyülekezet, amikor a védelmére felhoz valamit, akkor ezt teszi. Különválogatja azt, amiben nincsen mentségük, és elmondják azt, ami viszont Isten előtt is megállja a helyét.

Mit jelent akkor ez? Mit hozhatunk fel mentségünkre? El kell mondanunk azt, hogy mi hitben járunk. El kell mondanunk azt, hogy igyekszünk mindig megtenni azt, ami Krisztus szerint való. El kell mondani azt, hogy nem az a fontos, amit emberek mondanak nekünk, hanem egyedül az a fontos, amit Istentől hallunk. Ki kell mondanunk azt is, hogy mi egyetlen hatalom előtt hajtjuk meg magunkat, mégpedig a mi Istenünk, és a mi Megváltónk előtt. Ez a mi mentségünk!

Az apostol aztán felsorol még néhány dolgot, ami viszont egy szálra fűzhető fel. Méltatlankodás, félelem, vágyódás, ragaszkodás. Olyan érzések, amelyek a szeretet kialakulását mutatják be. Ahogyan átesünk mindannyian a féltésen, a féltékenységen, mindaddig, amíg el nem jutunk a teljes bizalomig, úgy kell történnie bennünk Istennel kapcsolatban is. Szomorúság van bennünk, ha azt látjuk, hogy valami nem működik jól, de azért, mert szeretjük Istent, és nem akarjuk őt megbántani.

A legfontosabb része ennek a megszorodásnak az, hogy alapja a szeretet. Az is fáj nekünk, hogyha egy teljesen idegen emberrel viselkedünk bántóan. Mennyire sokszoros viszont a fájdalom, ha olyat bántunk meg, akit szeretünk. Ugyanezt elmondhatom fordítva is. Fáj nekünk az, hogyha valaki sértően viselkedik velünk, de azon viszonylag könnyen túllépünk. Milyen mély fájdalomunk van azonban akkor, hogyha attól kapunk bántást, akitől nem is vártuk volna. Az hogy magunkra minket, akiről azt gondoltuk, hogy soha nem fogja megtenni. Mennyire fájhatott a korinthusi gyülekezet tagjainak, hogy éppen azok hagyták el Isten útját, akiről azt gondolták volna, hogy nem teszik meg. De az mennyire fájhatott nekik, amikor rájöttek arra is, hogy ők ez ellen nem tettek semmit. Ahogyan Babits Mihály megfogalmazza a Jónás könyve című versében: „vétkesek közt cinkos, aki néma”.

Isten szerint megszorodni ugyanis azt jelenti, hogy minden védekezéssel, minden pozitívummal együtt is eljutok az út végén oda, hogy itt csak egyetlen lehetőségem maradt egyénként, és egyetlen lehetőségünk maradt gyülekezetként, sőt egyházként is. Ez a lehetőség, a megtérés. Ismét visszatérni Istenhez. Ennek a szomorúságnak ugyanis az a következménye, hogy mindez „megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre”. Valami olyan csodának lehetünk a részesei, aminél nagyobbat elképzelni sem tudunk. Megbánhatatlan ez az út választás, mert olyan ez, amire azt mondjuk, bármikor újra megtenném. Újra ezt az utat választanám.

Milyen sokakkal beszélek, akik elmondják, hogy ha tehetnék, visszapörgetnék az idő kerekét, és egy-egy döntésüket megváltoztatnák. Nincsen viszont egyetlen olyan ember sem, aki élete végén úgy összegez: semmit nem bántam meg, mindent helyesen tettem. Pál apostol nyomán azonban egy ilyen útról beszélhetünk, a megtérés útjáról. Arról, hogy az életemet, a gyülekezet életét, a közösségeink életét Jézus Krisztus kezébe helyezem. Ezt soha nem fogjuk megbánni. Sem most, sem életünk egyetlen pillanatában sem.

Szomorúak vagyunk? Nem baj. Kesergünk amiatt, hogy még az egyház, még a gyülekezetünk élete sem tökéletes? Nem baj. Van egy olyan út, amit soha nem fogunk megbánni. Ez a megtérés útja. Tegyük le hát mindazt, ami még a földi hatalmasságokhoz köt bennünket, és erősítsük meg azt, ami teljesen és igazán a mi Megváltónkhoz köti az életünket. Ebben a hitben tudjuk elmondani mi is imádságként: „Áldott légy, Atyánk, hogy könyörület és hozzánk ilyen Megtartót küldtél! Vigy elébb ennek ismeretében, adj idvességet Fiad nevében. Igaz hit által köss össze Övele, melynek a szeretet légyen kötele”. (307. dicséret 3. vsz.)

Ámen!

Záró ének: 455. dicséret 1-5. verse